AGUAITA.CAT

Societat | Sílvia Altadill | Actualitzat el 14/07/2020 a les 18:19

Sara Blanch: «Quan públic i artista es troben sorgix un canal per oblidar-ho tot i agafar força i ànim»

Entrevistem a la soprano de Darmós, que enguany formarà part de nou del cartell de les Nits a la Baranova a Tivissa en un concert que es preveu molt especial



Sara Blanch, a la plaça de la Baranova del seu poble natal, Tivissa. | Sílvia Berbís

De vegades, un petit nucli com Darmós dóna al món una soprano d'elit internacional. Capacitat tècnica per interpretar gairebé tots els papers en el complicat i competitiu món de l'òpera, vocació transformada en força emotiva, il·lusió, una formació teatral que amplia els registres i malgrat tot, senzillesa i amor per les arrels. Ella és Sara Blanch i enguany, una vegada més, encetarà les Nits a la Baranova amb què el seu poble apropa la lírica al territori. Amb els mesos que portem, de ben segur que serà un concert especial (1 d'agost), una manera dolça i compartida d'agafar forces per continuar.

Quina va ser la inquietud que et va portar cap a la lírica i com ha estat el camí?

Tot va començar a casa. Els pares son músics, llavors, neix un interès de manera natural perquè sempre hi havia molta música a casa i cantar sempre m'ha agradat molt. Vaig començar a la coral del poble, que dirigia el meu pare, després em van apuntar a l'escola de música de Móra d'Ebre, el piano el vaig començar a estudiar amb la meua mare. Una cosa m'ha portat a l'altra de manera molt natural.

Com és el procés d'una estudiant des de l'inici de la vocació fins saber que podrà dedicar-se al cant?

Quan vaig haver de decidir a què em volia dedicar ja ho tenia molt clar i la direcció va ser esta, primer a l'ESMUC de Barcelona i després a Sabadell i vaig acabar al Liceu. Les mateixes ganes que tens de cantar i la il·lusió et porten de manera natural, t'ho vas trobant si vols aprendre cada vegada més i perfeccionant la tècnica. Vols estar dalt d'un escenari, amb gent que t'escolte i s'emocione i com la mentalitat és esta arriba un punt que assoleixes un nivell fins que trobes la teua oportunitat. Cada vegada que m'han contractat en un lloc he aprofitat per crear emocions i que em tornessin a cridar i ho gaudit molt i el teatre ho ha notat i hi han sempre per les dues parts les ganes de tornar-hi quan esta màgia succeeix. És com una cadena, a altres llocs et veuen que has agradat i van sorgint les oportunitats, els concursos...



El concert tindrà lloc el proper 1 d'agost. Foto: S.Altadill

Com valores que la família cregués molt en el teu talent i que podies arribar a ser una soprano reconeguda?

Tots han cregut molt en mi, van veure que la capacitat de la veu hi era, la part teatral i artística també i sempre m'han donat molt suport. Ma mare em va apuntar a dansa des de menuda, que m'ha ajudat de gran a saber moure'm per l'escenari, a agafar consciència de l'espai i tinc la gran sort que sempre m'han ajudat i van saber reconèixer les possibilitats que la meua veu podia tenir. M'han acompanyat en tot el procés i sempre que he tingut dubtes han estat al meu costat.

El món de l'òpera moltes vegades ens sembla elitista i massa competitiu o tancat, és així?

Depèn. Sí que hi ha seients en teatres com el Liceu o el Real de Madrid que són molt cars però hi ha què no. No cal sempre anar el dia de l'estrena, els teatres permeten altres seients a l'abast de tothom i sovint no ho contemplem perquè ja ens hem creat este imaginari que l'opera és per a rics. En lloc d'estar a primera fila estàs més darrere i sinó, hi ha actuacions a altres llocs, als pobles on tothom s'ho pot permetre. Ja no fa falta anar mudat, a l'òpera avui dia s'hi va amb texans si cal i la figura de la Diva existix en alguns casos però ja no és la Diva d'abans, és molt més propera i és un reflex de l'evolució de la societat.

«Sobretot el que vull transmetre és el què ha pogut sentir el compositor quan ha escrit la partitura.»

Què trobarem al concert de Tivissa després d'estos mesos tan difícils també per a la cultura?

Sobretot volem compartir la música després d'estos moments tant durs que hem passat i poder reunir-nos tots. Serà una mica estrany veure a tothom amb mascaretes però en tenim moltes ganes. La idea és donar suport a la cultura, que poc a poc es puguen fer actes, que no es cancel·len concerts o que es trobe una alternativa. Som un sector que estem patint molt i penso que la gent també ho necessita, no és una necessitat com menjar però és una necessitat espiritual, més emocional que ha quedat molt tocada i el concert pot servir per reconfortar i quan la música sone i públic i artista es troben sorgix un canal per oblidar-ho tot i entrar en una altra dimensió on agafes força i ànim, t'inspira i t'ajuda a seguir endavant. T'ajuda a fer-te la vida més fàcil.

Quines emocions sents quan cantes i quines vols transmetre?

Quan canto, moltes... Però sobretot el que vull transmetre és el què ha pogut sentir el compositor quan ha escrit la partitura, posar-me en la seua pell i intentar ser fidel al que ell va sentir quan escrivia. Quan cantes unaària d'amor, per exemple, està tot tant ben escrit que penses que si allò ha perdurat en la història és perquè realment és per alguna cosa que vull transmetre. Està clar que beus de les teues pròpies vivències i emocions però sent fidel a la partitura aconseguixes transmetre allò que ell volia i és quan surt l'emoció que vols. Despertar les emocions adormides de la gent. Connectar i transmetre a nivell espiritual, no és tracta sol de lluir-te dalt l'escenari.

Per als no entesos, com definiries el paper de la soprano dalt l'escenari?

Jo crec que una soprano, el que ha d'anar a fer, el primer divertir-se amb el que fa perquè sinó és una feina que no es pot fer. Si has d'anar a patir no val la pena. Ja naixes amb estes ganes d'estar dalt l'escenàri. És un habitat per al cantant, actor, actriu, s'hi sent a gust i còmode. És una exigència molt gran preparar una obra, és molt dur, la perfecció de l'afinació, la fonètica de l'idioma que s'entengue bé el que dius...cal cuidar-ho tot molt però si hi ha la voluntat i les ganes de fer-ho bé tot surt.



Sara Blanch, contemplant els paissatges on ha crescut. Foto: S.Altadill

Diuen que ets de les poques sopranos amb la capacitat d'interpretar gairebé tots els papers que pot fer una soprano. Com et sents quan els crítics i entesos reconeixen este gran valor de la teua veu?

Molt agraïda. Intento cuidar molt tots els personatges, cada personatge és diferent i he de buscar des de quin punt el vull interpretar, de quina manera vols que arribe a la gent o no. En això també ajuda molt el director d'escena. A mi sempre m'ha interessat molt la part teatral perquè l'òpera no és només cant, també és interpretació, cal explicar una història. Tinc molt interès en anar superant-me en este camp, en saber quan he de plorar, anar explorant fins on puc arribar posant al límit les meues emocions i descobrint que un cop arribada a este punt puc experimentar i trobar altres emocions. Fins a quin punt puc plorar i riure, fins a quin punt puc fer uns picats, tirar-me a terra i seguir cantant. Arriscar i anar provant.

L'ària de La reina de la nit de La flauta màgica de Mozart és una de les teues millors interpretacions. Què significa per a tu este paper? Què et fa sentir?

És un paper que sempre havia volgut fer ja des d'adolescent. Sempre m'havia cridant l'atenció aquelles notes tant agudes i pensava , ho podré fer? De joveneta estes notes a la meua veu no les tenia però a poc a poc amb la tècnica vaig anar guanyant registre i si que la meua veu tenia estes notes, em permetia cantar-la. És una de les primeres àries que vaig cantar i li tinc un afecte especial.

Una soprano beu de les pròpies emocions per sortir a escena i transmetre-ho a través se la veu o pot funcionar com un mètode d' interpretació après com en el teatre?

Jo crec que una part personal sempre surt, unes vivències, si vols que el personatge destil.le veritat, hi ha una part tècnica molt important però la personal també hi és i és la que aporta veritat al personatge. Interpretar un personatge deconstruït i fred a mi no m'interessa. Hi ha d'haver un punt de control per no perdre la partitura però també hi és este component emocional.

Creus que en aquest país és dona prou valor a l'opera i es dóna el lloc merescut a les sopranos? O als intèrprets de lírica en general?

Penso que hi ha bastanta activitat i que cada cop se'n està fent més. Sobretot a Barcelona, Madrid, Sevilla, Oviedo.... Potser a altres ciutats tenim el problema que no hi ha cultura d'anar a l'òpera. Ara, tot s'ha modernitzat molt, els directors d'escena ja fan les posades en escena molt adients per poder connectar amb un públic actual.
Cal trencar este tòpic de l'òpera em tira enrere, cal anar i provar i connectar. A vegades amics meus que m'han vingut a veure m'ho han dir, ens ha agradat molt, m'has emocionat, no pensava que m'agradaria tant. Sé de gent que s'ha atrevit, han anat a veure la Sara que coneixien de sempre hi s'han emocionat i m'han fet emocionar a mi perquè tampoc m'esperava que aquelles persones reaccionessen així.

«Darmós és la meua base. Sóc com una rodamons que sempre torno.»

Per què decideixes quedar-te aquí i no marxar a altres països on probablement estaries millor remunerada o tindries un reconeixement major?

Em vaig movent per molts països però intento que el meu punt de partida sigue la meua terra, o com a molt Barcelona on visc quan no estic amb la família. Darmós és la meua base i vull que sigue la meua base i a partir d'aquí anar a treballar.S óc com una rodamons que sempre torno.

Ets de les sopranos més premiades tot i ser tant jove, ajuden els premis?, et fan creure més en tu o és impossible ser soprano si d'entrada no creus molt en que ho aconseguiràs?

Crec que la base sempre és creure en tu. Al llarg de la carrera et trobes amb audicions i gent que no t'agafa per a un paper i no pots enfonsar-te per allò, una altra porta s'obre si persisteixes i de vegades aquella que és va tancar de rebot s'obre quan tot va bé.
El dia que no et reconeixen o et premien no et pots quedar destrossada per un judici exterior, és molt perillós, pots agradar o no, és un jurat subjectiu. Si no és una porta en serà una altra.

La teva òpera preferida és...

No en puc escollir una, impossible, si de cas una de les què m'ho passo millor interpretant és en el paper la Lucia di Lammermoor...aconsegueixo treure-li molt .

Les teues referents sopranos són...

Moltes, de la Montserrat Caballé m'agradaven els pianíssims que tenia que eren bonícssims, de la Victòria dels Àngels la part interpretativa m'arribava molt el seu sentiment, la "Metrecco" que hi ha ara, és una bèstia d'escenari.

El teu tenor favorit...

Uf, ara m'agafés potser Pavarotti però no en tinc cap, potser ell tenia una veu que no té ningú.

El teatre més especial per tancar els ulls i deixar-se endur per l'òpera?

Per a mi és el d'Oviedo. Allí em van donar la primera oportunitat de fer una òpera professional en els meus inicis i sempre què torno hi ha una química molt especial i m'estimen molt i jo a ells. Han cregut en mi des del primer moment i m'esperen cada any. Hem creat com una atmosfera especial. També el Liceu ja que m'hi he format i és molt especial.

Quina ciutat és sinònim de òpera, de cant, de cultura per a tu?

Oviedo i en l'àmbit europeu potser Viena, Alemanya en general Suïssa...aquí ens falta potser la confiança per apostar pels nostres cantants i només quan veuen que anem fóra ens donen un altre valor. Això només m'ho he trobat a Oviedo jo i altres cantants de la meua generació.

Ara q fa un any dels incendis de la Ribera. Com vas viure estos moments tant terribles per a la teua comarca i el territori ebrenc?

Em va impactar molt, des de la distància però patia molt, fa molta por i respecte i sobretot per la pagesia i la seua supervivència. Prou en tenen per si plou o no plou i en salvar la collita, estes coses fan moltíssima por.